

Molt de soroll per no res

written by Pere Grau i Rovira | 2 de març de 2020

Aquest títol d'una comèdia de Shakespeare li ve com l'anell al dit al "diàleg" que ERC va posar com a condició per investir president el senyor Sánchez. I escric i escriuré la paraula "diàleg" entre cometes, perquè crec que no té gaire possibilitats de ser-ho, sinó probablement només dos monòlegs enfrontats sense perspectives d'entesa. El dia 26 de febrer hi ha hagut la primera sessió d'aquest "diàleg" entre els governs català i espanyol. La carta que va enviar el president Torra a Pedro Sánchez era ben clara. S'hi ha de parlar d'autodeterminació, d'amnistia per tots els represaliats i del final de la repressió. Sánchez, però, vol convertir el "diàleg" en una astracanada. Ha deixat també ben clar que ell només vol parlar ara d'altres assumptes "en els quals hi hagi possibilitats d'arribar a acords" i deixar per més endavant els més conflictius. És a dir, que els temes dels quals vol parlar el govern català passarien a la via morta i allà es quedarien. I els que li plagui de posar sobre la taula seran un parell més de transferencietes de les que no facin gaire pupa i es puguin descafeïnar quan al govern a Madrid li passi pels nassos.

L'única posició catalana acceptable (diguem després de dues o tres trobades inútils, perquè no sigui dit) seria posar un ultimàtum de x dies (15?, 30?) per parlar dels temes clau. I si Madrid fes l'orni (que el faria) retirar el suport al govern Sánchez-Iglesias, tal com va anunciar ERC que faria si el "diàleg" no donava resultats acceptables. Que això pot portar a Madrid un govern PP/Vox? Almenys això deixaria els camps clars i ben delimitats, sense falses màscares de bona voluntat inexistent.

Això, és clar, pressuposa un posicionament clar d'ERC, sense fluixeses de l'anomenat "pragmatisme moderat" que no és altra cosa que rendir-se per endavant al poder fàctic espanyol. Que

quedi clar. No sóc dels que condemnen ERC amb insults fora de mesura. I em satisfaria que ERC complís senzillament allò que va anunciar. O la “mesa de diàleg” és efectiva o s’acaba el suport al govern espanyol. Serà així? No ho sé. Unes declaracions ben recents de Pere Aragonès em neguitegen. Com a resum d’una sèrie de consideracions va dir que “la solució òptima seria un referèndum acordat”. Caram, quin descobriment! Però si Aragonès creu potser que aquest referèndum acordat pot sortir de la mesa de “diàleg”, potser que s’ho faci mirar. Perquè creure-s’ho recordaria una altra de les obres de Shakespeare, *La comèdia dels errors*. I d’errors no ens en podem permetre gaires més. O cap ni un.

Per mi, modest opinador sense cap pes influent, el “diàleg” –per merèixer aquest nom– hauria de portar indefectiblement l’amnistia total i la fi de la repressió. I pel que fa a l’autodeterminació, com a mínim un recurs acordat de les dues parts al comitè de drets humans de l’ONU perquè es pronunciï sobre la pregunta de si Catalunya té dret a l’autodeterminació (com sostenen experts de l’ONU) o si considera que tots els pactes firmats per Espanya no canvien el sentit de la Constitució espanyola, com sembla que sostenen els tribunals espanyols. Però no crec que Espanya s’hi avingui, perquè l’ONU no es voldrà desacreditar ella mateixa.

El camí posterior a un fracàs previsible del “diàleg” serà dur i costerut. Ja ho sabem prou. Però almenys seria un camí sense més boires artificials. A veure quantes cabrioles de molta gent encara haurem de veure fins a l’inevitable xoc definitiu.